

Construïm l'esquerra i el socialisme democràtic a Catalunya. Hora de sumar

Recessió econòmica, regressió democràtica

Esquema

Montserrat Tura

Els valents són aquells que tenen la visió més clara a què s'afronten, del que tenen davant.

Costa veure horitzons clars, i explicar les raons d'aquests temps greus amb vocació analítica i no apocalíptica.

L'increment de preus no s'atura, la recessió econòmica està instal·lada, el nombre d'aturats és esgarrifós, la pobresa afecta el 20% de la població (sobretot a les dones), i exceptuant els molt rics, tots vivim pitjor que fa tres anys.

Mentrestant, com si es tractés d'un pla per deslegitimar l'estructura que ha de fer possible un estat democràtic: la monarquia s'autoerosiona tot i tenir encarregada la funció de cap d'Estat, la cúpula del poder judicial perd tota autoritat moral, es qüestiona el regulador del sistema bancari, l'opacitat regna en les corporacions financeres, s'escampa la cultura de la impunitat, desapareix el dret laboral per decret-llei, i els nomenaments dels qui controlen els mitjans d'informació públics tornen a estar en mans estrictament del govern. Alguns governs en nom de la crisi proclamen que no complirà el que acordí el Parlament. Una remor de fons qüestiona la descentralització, el fiscal general de l'Estat ho fa sense manies. Una remor més somorta acabarà qüestionant el sufragi universal.

La crisi no és només econòmica, és estructural, és institucional, és de confiança.

Així doncs, recuperem el manual de demòcrata i exigim un canvi radical de comportament de tots els que ostentin càrrecs de representació democràtica. Hem de retornar el prestigi al poder polític, l'únic que pot canviar les coses, però que no és res més que la representació del poble. Cal eradicar el mal ús i l'abús de determinades formes de representar l'administració, des d'un regidor a una presidenta de la República...(!)

Tolerància zero amb la corrupció.

Exigència 100 a la transparència.

Canvis radicals en l'organització política i en els processos de participació social.

Per això el canvi del sistema electoral i les eleccions primàries obertes són tan importants.

Disminuir les capes del palimpsest dels nivells d'administració (encavalcament).

És el divorci entre el que es diu i el que es fa és el que ha fet que avui la tan necessària acció noble i imprescindible de la política, estigui més bescantada que mai.

La renda mitjana neta anual de les llars és de 27.834€ (10.000€ per persona). La pensió mitjana no arriba als 900€.

Sobre aquestes rendes des del gener:

- L'electricitat ha pujat dues vegades.
- L'aigua també.
- L'IBI.
- El gas.
- Les taxes universitàries i de la formació professional pugen.
- L'increment dels medicaments.
- Ara ens anuncien la pujada de l'IVA i la retallada de la prestació de l'atur.
- La gasolina no ens deixa omplir el dipòsit.
- Amb tota seguretat, congelaran les pensions.

Els impostos són la garantia d'una societat civilitzada, però si no són progressius, si no aporta qui més té, si tots els increments afecten per igual, configuren una societat injusta, on les diferències creixen i les oportunitats desapareixen. Una gran reforma fiscal és necessària perquè les arques públiques estan buides i cal trobar fórmules per garantir el funcionament dels serveis bàsics que són el patrimoni de tots, que són el nostre salari social i per afavorir els emprenedors que han de generar creixement i llocs de treball (perquè el treball és la primera condició de la igualtat d'oportunitats).

Ah! I com diu l'economista Paul Krugman... i, tot el que és susceptible de ser rescatat en temps de crisi, s'ha d'haver regulat en temps de bonança. (El contrari del que s'ha fet fins ara).

De l'erari públic no ha de sortir ni un euro més per a la banca sense que els gestors de les entitats rescatades, les autoritats i els supervisors retin comptes de la seva gestió davant una comissió d'investigació o davant la justícia.

Si els mercats necessiten recobrar confiança, els ciutadans també (amb molta més raó).

(Els responsables de les entitats rescatades que comencin per retornar els diners atrapats en les anomenades participacions preferents.)

Alguns creuen que en nom de la crisi no cal donar explicacions del perquè es pren una o altra decisió.

Expressions com «Brussel·les ens obliga, Madrid ens mana i l'herència rebuda»... han acabat amb el debat polític i social.

Ens entossudim en debats parcials i superficials sense adonar-nos de la gravetat del problema que corca l'estructura. Les classes populars podrien arribar a pensar que la dreta populista és

la solució. No podem deixar que es covi l'ou de la serp. Per això el socialisme català ha de ressorgir, però per ressorgir ha de canviar.

Què se n'ha fet d'aquella Europa somiada, cohesionada i amb gran sensibilitat social que vam ajudar a projectar i de la que Maastricht només marcava els esforços inicials de convergència econòmica per la unificació monetària.

No és que l'economia s'hagi situat per sobre de la política, és que no hem donat la importància que tenia, que té, el poder democràtic que només és poder si s'exerceix com el que és: un mandat d'homes i dones que configuren la bona gent de la ciutadania i que desitgen que la seva força serveixi per crear governs forts que no es vinclin a les pressions i no es deixin arrossegar per la cobdícia.

Com sabeu, malauradament, alguns han situat les necessitats dels ciutadans per sota de la cobdícia.

Els socialistes sabem que una munió de ciutadans compromesos i honestos, poden canviar el món. Per això ens vam fer socialistes.

Però hem de fer política de manera diferent perquè la bona gent s'aparta dels partits perquè creuen que són estructures basades en el joc brut i en l'oportunisme.

Però els poderosos i els seus representants polítics, enemics de la nostra societat desitjada tenen avui la majoria en els parlaments de Catalunya, d'Espanya i d'Europa.

Hem de recollir la indignació pel present i l'esperança pel futur dels nostres conciutadans.

I no dubtem –ni per un instant– a fer front a les adversitats perquè, aleshores, perdrem.

La tasca de retornar el prestigi a l'activitat de defensa de l'interès general és difícil, i requereix de treball sense defalliment.

No justificarem els valors d'egoisme i d'insolidaritat precisament en el moment que són més necessaris l'esforç col·lectiu i la solidaritat social i els governs de dretes només demanen sacrificis i renúncies als treballadors i no a les elits econòmiques.

D'Espanya en volem un reconeixement de la realitat plurinacional de l'Estat. Si no ho fa per convicció que ho faci per necessitat, perquè l'immobilisme en aquest sentit ha fet créixer el sentiment de greuge que fa que la desafecció es vagi convertint en despreniment.

Catalunya, nació sense estat, reclama el que la Constitució li garanteix: reconeixement, protecció i promoció. Si l'Estat no se n'adona, el problema ja no és de Catalunya, és d'Espanya.

Sense defugir de la complexitat, sense amagar ni els sentiments ni les paraules, sabent que Catalunya ha estat la locomotora solidària i que no podrà seguir-ho sent si la balança sempre tomba cap al mateix costat. El dèficit fiscal acumulat s'ha de corregir. No podem callar sinó aixecar la veu ben alta. No veig que cap dels nostres greus problemes s'arreglin amb silenci.

Pacte fiscal, sí. Pacte social, també.

Els que ja tenen una edat es preocupen per si podran mantenir el benestar i els serveis per als seus fills i néts.

Els joves desconfien de l'horitzó anomenat estat de benestar, perquè han descobert, i molts pateixen directament, les greus injustícies que una crisi financera, industrial, immobiliària, ... que encavalcades apareixen descarnades.

Els poders públics apareixen desconcertats. El govern de Catalunya ajup el cap davant el PP i davant els empresaris que gosen demanar il·les fora de la llei en un estat de dret.

Europa ha gestionat malament la crisi i lluny de sentir-nos segurs sota la seva protecció ha generat por. I la por paralitza. Ens pertoca als socialistes recuperar la força necessària perquè només nosaltres podem fer la defensa d'aprofundiment democràtic, de canvi profund en les estructures polítiques obrint-les a la societat però reforçant-ne el seu valor, la seva funció d'autoritat democràtica.

Aquest és el compromís:

- més democràcia a Europa
- més democràcia a Catalunya
- més democràcia al partit

més democràcia, però garantida aquesta democràcia, aleshores els poders que emanen del poble han de ser forts i seriosos.

- Elecció directa del president de la Unió Europea.
- Més poder polític i econòmic per Catalunya.
- Més capacitat de participació de la ciutadania en les institucions que les reforci però no les substitueixi.
- Lleis: poques, però que es compleixin.
- Administracions: les imprescindibles, però que siguin transparents i útils.
- Obligar que la banca d'inversió (l'especulativa) i la d'estalvi i gestió (la de les llibretes de crèdits) estiguin separades.

No cal que us digui que res d'això es pot fer amb actitud submissa, claudicant. Ni sortir de la crisi, ni crear una nova Europa, ni fer entendre a Espanya que som una nació i volem mecanismes per decidir democràticament, ni crear un socialisme català que sense perdre la memòria sigui capdavanter en les maneres obertes d'organitzar una autèntica xarxa ciutadana.

Els valents són els que saben bé a què s'afronten. Els audaçs els que aconsegueixen canviar-ho.

Siguem audaços!

5 de juliol de 2012